

Τα υπαρξιακά διλήμματά μας εις το μέσον της πανδημίας

/ Επικαιρότητα

Δρ. Νίκος Ορφανίδης, φιλόλογος - λογοτέχνης

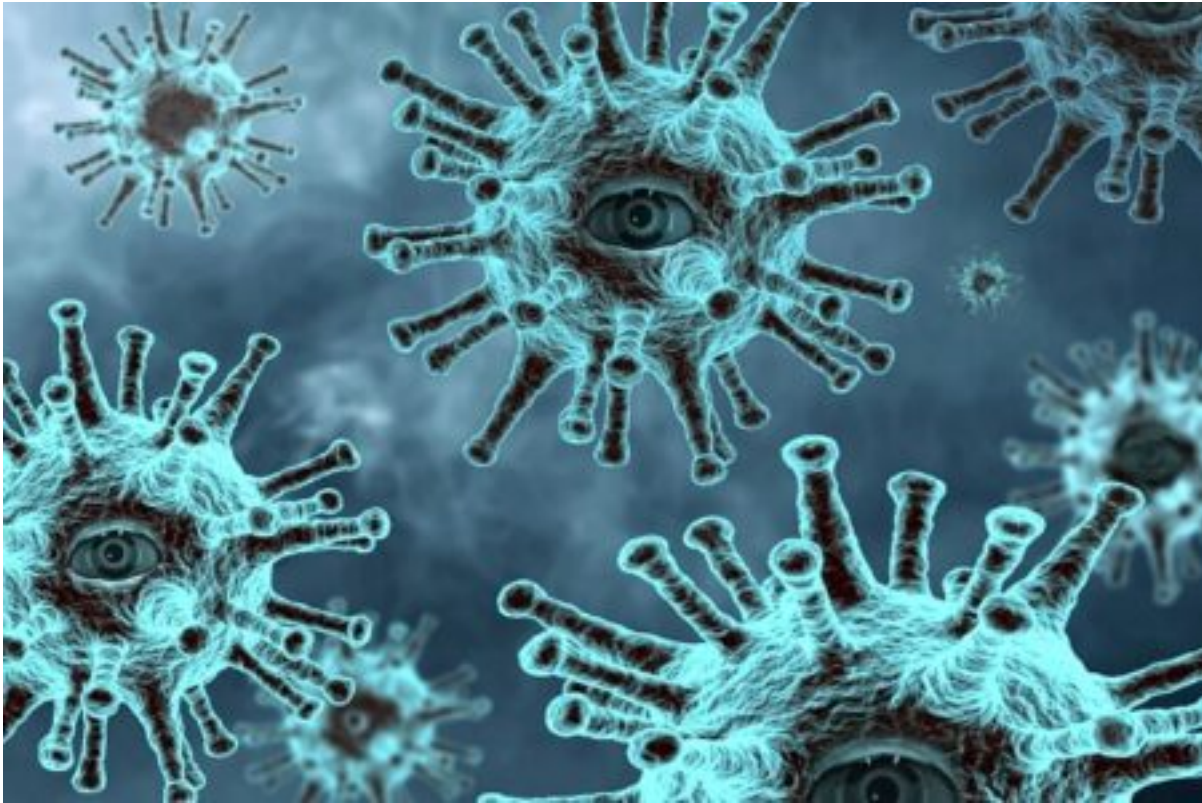

Αυτή η κρίση της πανδημίας ανέδειξε, πέραν των άλλων, και ένα επαναλαμβανόμενο στον τόπο της ιστορίας ζητούμενο ή ερώτημα. Το έθεσε ευθέως ο Κύριος.

Είτε θα στραφούμε προς τον πλησίον, υπερβαίνοντας τον εγωϊσμό μας και την βουλητική μας αυτοκατάφασή μας και τον αδιέξοδο εγκλεισμό εις το είναι μας, είτε θα παραμείνουμε παγιδευμένοι στο είναι μας, αδυνατούντες να αγαπήσουμε, όπως ο πρεσβύτερος άσωτος υιός ή όπως ο Φαρισαίος.

Στη σωτηρία οδηγεί μόνον η αγάπη προς τον Θεόν και η αγάπη προς τον πλησίον. Το σημείον, τελικά του σταυρού. Ο Σταυρός παραπέμπει και οδηγεί προς τα άνω, αλλά συγχρόνως παραπέμπει, με τη συμβολική του, προς τον πλησίον, με εκείνη

την ανοικτή αγκαλιά του Κυρίου.

Είτε θα αποφασίσουμε πως η κόλασή μας είναι οι άλλοι, αδυνατούντες να διανοιγούμε και να αγαπήσουμε, είτε θα πούμε πως ο άλλος είναι ο αδελφός μου και η χαρά μου. Κατά το «Είδες τον αδελφόν σου; Είδες Κύριον τον Θεόν σου», που έλεγαν οι Γέροντες.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο τρόπους υπάρξεως καλούμεθα τελικά να επιλέξουμε. Και γυρίζω στα παλαιά φοιτητικά αναγνώσματα και εκείνο του Ζέρεν Κίρκεγκωρ με τίτλο «Είτε-Είτε». Αυτά σκέφτομαι και αυτή την πρόκληση επιλογής τρόπου υπάρξεως έχουμε εντέλει. Και όσα ζούμε, ως καταστάσεις οριακές, για να θυμηθούμε τον Γιάσπερς, προς αυτό το δίλημμα παραπέμπουν. Και προς αυτούς τους τρόπους βίου οδηγούν, ως δυνατότητα επιλογής.

Δεν ξέρω, αν μέσα από αυτά θα γίνουμε εντέλει καλύτεροι ή θα οδηγηθούμε στον αλληλοσπαραγμό, επιλέγοντας το ίδιο συμφέρον, ζώντας ως ιδιώτες και όχι κοινωνούντες εν αγάπη μέσα στον κόσμο.

Γυρίζω σε εκείνο των Λατίνων Homo homini lupus και τρομάζω με την ιδέα αυτή του σπαραγμού, της περίσσειας της κακίας και του μίσους, της ανθρωποφαγίας και της εγκατάλειψης του άλλου. Η πανδημία αυτή μας δίδει τη δυνατότητα να αναδείξουμε ένα νέο ανθρωπισμό. Που είναι αυτός της αγάπης. Της αυτοθυσίας και αυταπάρνησης.

Και σκέφτομαι εκείνο το «όστις θέλει», ελευθέρως δηλαδή, «οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και ακολουθείτω μοι». Η πορεία προς τον Κύριον, την οδό της αγάπης προϋποθέτει την αυταπάρνηση, την άρνηση του εαυτού μας.

Αυτά λέω να θυμόμαστε εις το μέσον των δεινών που μας προέκυψαν και του θανάτου που περιπολεί στους δρόμους. Διαφορετικά θα παραμείνουμε σε όσα ο σύγχρονος πολιτισμός της εγωπάθειας μας οδήγησε. Με την ταύτιση του είναι με το έχειν. Στον πραγματισμό και ωφελιμισμό και τη χρησιμοθηρία. Όπου ο κόσμος και οι άνθρωποι κατέστησαν χρηστικά αντικείμενα. Γι' αυτό και ο κυρίαρχος και δεσπότης μηδενισμός, για τον οποίο γράφουν οι φιλόσοφοι. Και εμείς τον ψηλαφούμε έντρομοι.

Είτε, λοιπόν, θα ξαναβρούμε τον Θεό και τον αδελφό μας, ως τον πλησίον μας, ή θα χαθούμε, άσωτοι, στον εγωϊσμό μας και την αθλιότητα του βίου μας και του εαυτού μας.

<https://bit.ly/3bNSq5s>